

Beeld/spraak

Violet CORBETT BROCK / Jozefien VAN HUFFEL

IZEGEM | Poëzie in de kapel, muziek in de kelder, erfgoed in het torengedouw. Tijdens de eerste plaatselijke Nacht van de Open Kerk stroomde de Heilige-Familiekerk in Izegem tot in de kleinste hoekjes vol met religieuze cultuur en kunstige spiritualiteit. Wonder boven wonder paste er nog net een flinke groep bezoekers bij, die het vertrouwde kerkgebouw met nieuwe ogen bekeken. Zodat die nacht niet enkel het gebouw centraal stond, maar ook het bouwen. Aan verbondenheid, gemeenschap, Kerk.

Veelzijdige partijdigheid

ZieZoZorgen

Lieve SWINNEN

„Hoewel in boeken, films en reclame het klassieke kerngezin – vader, moeder, zoon, dochter – nog steeds model staat, is de dagelijkse realiteit anders. België blijkt in Europa de trieste koploper met jaarlijks 30.000 echtscheidingen, waarvan ruim de helft in Vlaanderen.

Komend weekend buigen de Vlaamse huisartsen zich over het fenomeen. Tijdens het 42ste Medisch Psychologisch Weekend met als thema *Op maat geknipt en goed geplakt* staan de nieuwe gezinsvormen centraal. De huisarts wordt immers vaak als een van de eersten aangesproken: „Het gaat niet meer, dokter. Dat ziet u toch ook?“, „Hoe vertel ik het de kinderen?“, „Mijn dochter wil niet meer naar haar vader. Kunt u een attest schrijven?“ Neem daarbij dat ook artsen zelf niet ontsnappen aan de echtscheidingsgolf en u begrijpt dat het thema velen aanbelangt. In mijn lezing mag ik het opnemen voor de kinderen.

Volwassenen nemen immers beslissingen die ingrijpende gevolgen hebben voor kinderen. Er is veel veranderd voor vaders, een echtscheiding hoeft niet meer te betekenen dat je afstand moet doen van je kinderen. Er is veel veranderd voor moeders, de luxe van de kindervrije week wordt bejubeld. Er is veel veranderd voor kinderen.

Frederik heeft last van nachtelijke angsten. Hij gilt, wordt badend in het zweet wakker. Hij herinnert zich

flarden van akelige dromen. Het slapengaan wordt een nachtmerrie, uit schrik voor wat komen gaat. Frederik is bijna twaalf, hij schaamt zich. Hoewel hij er me van probeert te overtuigen dat overdag alles prima gaat, zie ik hier een onzekere, twijfelende jongen voor me. Hij doet al het mogelijke om zijn probleem te minimaliseren. Schoorvoetend vertelt hij over zijn zorgen. Hij zou liever meer tijd met zijn papa doorbrengen, na de scheiding ziet hij die slechts enkele weekends per maand. Maar zijn grote broer vindt het best zo en ook mama zou verdrietig zijn wanneer ze dit hoort, dus zwijgt hij maar. Hij droomt ervan te gaan boksen – er moet heel veel worden afgereageerd, vrees ik – maar dat vraagt hij al helemaal niet. De kosten moeten worden gedeeld tussen de ouders en dat geeft gegarandeerd weer heisa. Ik begrijp dat een jarenlange strijd zich in Frederiks hoofd heeft genesteld. Er staat te lezen: *ruzie vermijden en onzichtbaar worden.* 's Nachts slaan de demonen toe.

Dit bespreken met ouders vraagt een houding waarbij je iedereen erkenning geeft. Je kunt het zien als partijdig zijn voor de situatie, niet voor de persoon. Met andere woorden, er is hier een probleem dat moet worden opgelost. Zonder iemand te beschuldigen, moet je stellen dat de situatie voor Frederik zo niet langer houdbaar is. Een gezonde slaap is essentieel om goed te kunnen functione-

ren. Daarnaast presenteert Frederik zich als onzeker en conflictvermijdend, gedrag dat zijn ontwikkeling belemmert. Ik heb de hulp van zijn beide ouders nodig om iets te veranderen.

Als therapeut dien je – juist bij heftige conflicten, zoals bij scheiding – het tweesnijdende zwaard der veelzijdige partijdigheid te hanteren. Je plaatst je achtereenvolgens achter de belangen en de posities van alle betrokkenen: je leeft je in ieder van hen in, erkent ieders verdienste en ieders inzet.

Als kinderpsychiater voeg ik daar het volgende aan toe: je moet oog hebben voor allen, maar het kind staat centraal. Iedereen heeft rechten (en plichten). Het is een kunst een evenwicht te vinden opdat iedere partij krijgt waar zij recht op heeft. Kinderen zijn echter vaak geen partij, hun wensen en noden lijken minder belangrijk. Afhankelijk, ongelijk, relatief onmondig en loyaal aan zijn ouders als het kind is, is de hulpverlener ten opzichte van het kind ethisch gezien verplicht diens belangen zwaar te laten doorwegen. Het kind moet centraal staan.

Wat Frederik betreft houdt dat in: erkennen dat hij – ongewild – te weinig opkomt voor zichzelf, geen lastpost wil zijn, zijn gevoelens en noden als minder belangrijk inschat. Daarnaast kijken, dat benoemen en bespreekbaar maken, kan heel veel (toekomstig) onheil voorkomen.„